

der har Udsigt til at blive Minister, kunde ønske at have det Vaand paa Kongen, som denne Paragraph aabenbart giver. Jeg forventer derfor ogsaa, at det høie Ministerium ikke vil have Noget imod at gaae ind paa dette Forslag; det vil jo nu vise sig, om jeg har regnet rigtigt. Dersom det imidlertid ikke skulde blive vedtaget, saa vilde jeg dog ønske, at man vilde udelade, hvad jeg har tilladt mig at foreslaae udeladt ved mit subsidiaire Forslag. Der staaer nemlig i § 16: „Er Kongen i enkelte Tilfælde forhindret fra at holde Statsraad, saa kan han lade Sagen forhandle i et Ministerraad.“ Det forekommer mig, at man navnlig ved disse Ord her stiller Hans Majestæt Kongen noget lavt, næsten al pari med Ministrene. Hvad er forøvrigt: „enkelte Tilfælde“? Er det 3, 4, 5 eller 6 Tilfælde? og hvem skal afgjøre, om det er enkelte Tilfælde eller mangfoldige Tilfælde? Skal Kongen afgjøre det, saa kan man jo lade disse Ord udgaae; men skulle Ministrene afgjøre, hvad der skal kaldes „enkelte Tilfælde“, saa kommer Kongen til at staae under Ministrene; men det vilde jo dog være upassende; der vilde jo da kunne opstaae Disputer imellem Kongen og Ministrene, og hvorfor skal man kaste Sligt ind i Lovforslaget?

Jeg kommer nu til § 17, der jo handler om; at Hans Majestæt Kongen besætter Embeder o. s. v., og at han ligeledes kan afskedige Embedsmændene. I denne Paragraphs tredje Paasus hedder det: „Kongen kan forflytte Embedsmænd uden deres Samtykke, dog saaledes, at de ikke derved tabe i Embedsindtægter, og“, hedder det videre, „at der gives dem Valget mellem saadan Forflyttelse og Afsted med Pension efter de almindelige Regler“. De Mænd, der have deeltaget i den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger eller i alt Fald gjort sig bekendt dermed, ville vide, hvilken Møje og Besværighed det kostede at faae disse Ord ind; der var en lang Strid derom. Da vi nu igjen røre ved Grundloven af 5te Juni, vilde jeg for min Part ønske, at vi kunde faae disse Ord ud igjen. Jeg seer ingen Grund til saaledes at omgjærde Embedsmændene, at man skal komme og spørge dem, om de ville blive og passe deres Embeder, eller om de ville være

faa artige at gaae et andet Sted hen og overtage et andet Embede. Jeg troer ikke, at vi skulle stille Embedsmændene anderledes end andre Borgere, og jeg troer navnlig, at ligeoverfor Regeringen bør Embedsmændene udføre deres Function paa den Tid og det Sted, Regeringen anviser dem, uden at knurre; knurre de, saa maa de bort. — Jeg gaaer nu over til § 73, der handler om Dommernes Uaffættelighed. Jeg veed meget godt, at der er forskjellige Meninger derom; men jeg troer ikke paa, at en Mand bliver bedre og dygtigere og mere reiskærdig, naar han ikke kan afskediges, end naar han kan det, og jeg troer overhovedet, at Dygtighed og Ærlighed kan man ikke saaledes skaffe tilveie ved Penge eller andre kunstige Midler. Forsaavidt man imidlertid deri troer at finde en Betryggelse for, at de skulle staae selvstændigere, troer jeg, at det i alt Fald er tilstrækkeligt at beholde Bestemmelsen for Højesteretsdommernes Vedkommende; i denne Ret komme jo alle de vigtigere Sager til Afgjørelse, og skal man derfor endelig beholde en saadan Bestemmelse, saa synes jeg, man maa kunne slaae sig tilfreds med at have den for Højesteretsdommernes Vedkommende. Vi see jo ved Overretterne, at meget unge Mænd tidt blive valgte til Dommere der; man seer desuden ofte, at Overrettens, navnlig Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Domme blive forkastede af Højesteret, og efter hvad jeg har hørt af Folk, og efter hvad der ogsaa foreligger i Udtalelser paa et andet Sted, var det maaskee rimeligt nok, at hvis denne Paragraph ikke stod der, vilde Lands-, Over- samt Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn ikke staae med den Besætning, som den nu har. Imidlertid ere jo de Dommere, som nu ere ansatte, tilfikkede en saadan Uaffættelighed, og jeg har derfor foreslaaet en Bestemmelse om, at de, som have opnaaet Ansættelse nu, skulle for deres Livstid beholde de Rettigheder, som Grundloven af 5te Juni giver dem. — Af mine Forslag til de midlertidige Bestemmelser tager jeg Forslaget til Nr. 1 tilbage, da jeg ved nærmere Overveielse har seet, at det er overflødig. — De andre Forslag forstaae sig af sig selv.